

Mánudaginn 22. júní 1931.

Nr. 14/1931. **Jakob Möller**

gegn

tollstjóra Reykjavíkur, f. h. ríkissjóðs.

Dómur hæstaréttar.

Áfrýjandi mætti í málinu og óskaði, að það yrði hafið.

Stefndi samþykkti það og krafðist ómaksbóta.

Þessa kröfu ber að að taka til greina og ákveðast ómaksbæturnar 50 kr.

Því dæmist rétt vera:

Mál þetta er hafið.

Áfrýjandi, Jakob Möller, greiði stefnda, tollstjóra Reykjavíkur, f. h. ríkissjóðs, 50 kr. í ómaksbætur að viðlagðri aðför að lögum.

Þriðjudaginn 23. júní 1931.

Nr. 20/1931. **Alfred Rosenberg** (Lárus Jóhannesson)

gegn

tollstjóra, f. h. ríkissjóðs

(Stefán J. Stefánsson).

Skattamál. Heimilaður frádráttur frá brúttótekjum skattgreiðanda á viðgerðarkostnaði með því eigi var sannað, að viðgerðarþörfin hefði haft áhrif á kaupverð eignarinnar.

Úrskurður fógætaréttar Reykjavíkur 30. okt. 1930: Hin umbeðna lögtaksgerð skal fram fara á ábyrgð gerðarbeiðanda.

Dómur hæstaréttar.

Með úrskurði yfirskattanefndar Reykjavíkur frá 19. apríl 1930 voru skattskyldar tekjur áfrýjanda fyrir árið 1928 ákveðnar kr. 56450,00 og tekjuskattur í ríkissjóð þar af kr. 9885,00. Var þá ekki tekin til greina krafa áfrýjanda um frádrátt vegna viðhalds á fasteign hans „Hótel Ísland“ kr. 12585,69 og vegna viðhalds á áhöldum og hús-

búnaði	—	5980,33
	Samtals	kr. 18566,02
Taldi áfrýjandi sig eiga að greiða		
tekjuskatt af aðeins	kr.	56450,00
að frádragnum	—	18566,00
eða	kr.	37883,98
sem til tekjuskatts er ákveðið, sam-		
kvæmt 13. gr. laga 74/1921,	kr.	37850,00
og er tekjuskattur þar af	—	5564,00
Stefndi krafði áfrýjanda um	—	9885,00
+ ellistyrktarsjóðsgjaldi	—	5,00
eða samtals	kr.	9890,00
÷ þegar greiddum	—	4500,00
eða alls	kr.	5390,00
Áfrýjandi telur sig þar á móti skulda	—	5564,00
+ ellistyrktarsjóðsgjaldi	—	5,00
eða	kr.	5569,00
÷ áður greiddum	—	4500,00
eða	kr.	1069,00

og býður fram þá upphæð. Krafðist stefndi því lög-taks hjá áfrýjanda fyrir þeirri upphæð allri, kr. 5390, er hann taldi ógoldna. Með úrskurði fógeta-réttar Reykjavíkur, sem upp var kveðinn 30. okt. f. á. og skotið hefir verið til hæstaréttar, að fengnu áfrýjunarleyfi 11. marz þ. á., með stefnu, útgefinni 12. sm., var ákveðið, að lögtak skyldi fara fram fyr-ir allri þessari upphæð.

Áfrýjandi hefir krafizt þess fyrir hæstarétti, að téður lögtaksúrskurður verði felldur úr gildi og að stefndi verði dæmdur til þess að greiða honum málskostnað. Stefndi hefir hinsvegar krafizt þess, að úrskurðurinn verði staðfestur og að áfrýjandi verði dæmdur til að greiða honum málskoostnað.

Ágreiningur málsaðilja er, sem fyrr segir, um það, hvort heimilt hafi verið að draga frá brúttótekjum áfrýjanda 1928 umræddan viðhaldskostnað eða ekki. Áfrýjandi varð eigandi að „hótel Ísland“ frá 14. maí 1928, og áðurnefndar viðgerðir hafa því farið fram á sama ári, sem kaupin gerðust. Stefndi hefir ekki vefengt það, að áðurnefndar kr. 18566,02 hafi yfirleitt farið til viðhalds eða viðhalds á húsi og áhöldum, svo að eignir þessar mættu koma á-frýjanda að fullum notum í atvinnurekstri hans, en hinu hefir stefndi haldið fram, að það, að eignirn-ar voru í því ástandi, að slíks viðhalds og viðgerðar var þörf, hljóti að hafa valdið því, að kaupverð þeirra hafi orðið þeim mun lægra en ella mundi verið hafa. Feli því viðgerðirnar og viðhaldið í sér hreinan eignarauka til handa áfrýjanda og sé því ekki viðhald í skilningi 11. gr. laga nr. 74/1921 eða 14. gr. reglugerðar nr. 90/1921.

Í máli þessu er það ekki sannað og jafnvel ekki líklegt, að sú viðhaldspörf eða viðgerðir á eftir-

nefndum eignum, sem fyrir hendi var, er þær voru seldar áfrýjanda 14. maí 1928, hafi skipt nokkru verulegu máli um kaupverð þeirra. Þegar af þeirri ástæðu virðist ekki heimilt samkvæmt 11. gr. laga nr. 74/1921 og 14. gr. reglugerðar nr. 90/1921 að undanskilja nefndan viðhaldskostnað og viðgerðar frádrætti frá tekjum, áður en þær séu ákveðnar til tekjuskatts.

Samkvæmt þessu ber að staðfesta hinn áfrýjaða fógetaréttarúrskurð að því leyti, sem til áður-nefndra kr. 1069,00 kemur, en fella hann úr gildi að öðru leyti. Eftir málavöxtum þykir rétt, að málskostnaður fyrir hæstarétti falli niður.

Því dæmist rétt vera:

Lögtak fyrir kr. 1069,00 á fram að fara, en að öðru leyti skal hinn áfrýjaði úrskurður úr gildi felldur. Málskostnaður fyrir hæstarétti fellur niður.

Forsendur hins áfrýjaða úrskurðar hljóða svo:

Ágreiningur sá, er hér liggur fyrir, kemur til af því, að gerðarþoli taldi sér til frádráttar af tekjum sínum 1928 kr. 18,566,02, sem hann telur að hafi verið viðhald á húsi og húsbúnaði og hefir hann haldið því fram, að það væri ótvírætt frádráttarhæft samkvæmt gildandi lögum, jafnframt því sem hann hefir neitað að greiða skatt af þessari upphæð.

Gjerðarbeiðandi, sem krafizt hefir lögtaks fyrir skatti af nefndri upphæð, hefir hinsvegar haldið því fram, að þetta væri ekki frádráttarhæft með því, að viðgerð þessi hefði farið fram á hinu sama ári og gerðarþoli varð eigandi að eignum þessum og hafi kaupverðið að sjálfsögðu verið miðað við ástand eignanna þegar kaupin fóru fram og viðgerðin því réttilega skoðuð eignaaukning gerðarþola.

Fógetarétturinn verður að líta svo á, að verk það, sem gerðarbeiðandi hefir látið vinna við hinar greindu eignir og, sem hann hefir talið kosta kr. 18,566,02, geti ekki talist viðhald í skilningi tekju- og eignaskattslaganna, heldur endurbætur á hinum keyptu eignum, frá því, er þær voru þegar kaupin fóru fram, og að gerðarþoli hafi varið nefndum hluta tekna sinna til beins eignarauka. Verður upphæðin því ekki talin frádráttarhæf. Ber því að leyfa framgang hinnar umbeðnu gerðar á ábyrgð gerðarbeiðanda.

Föstudaginn 25. sept. 1931.

Nr. 19/1931. **Valdstjórnin** (Stefán Jóh. Stefánsson)

gegn

Albert Jóhannessyni

(Sveinbjörn Jónsson).

Brot gegn reglugerð um skoðun bifreiða.

Dómur lögregluréttar Gullbringu- og Kjósarsýslu 17. febr. 1931: Ákærður, Albert Jóhannesson, á að vera sýkn af kærnum og kröfum valdstjórnarinnar í máli þessu. Málskostnaður, þar á meðal þóknun til skipaðs talsmanns ákærða, hæstaréttarmálaflutningsmanns Sveinbjarnar Jónssonar í Reykjavík kr. 50.00, greiðist af almannafé.

Dómur hæstaréttar.

Í 2. gr. reglugerðar nr. 4, 1. febr. 1928, er meðal annars svo mælt fyrir, að þarnefndir skoðunarmenn skuli ákveða hve margir farþegar megji vera í bifreið til mannflutninga og skuli sérstaklega tekið fram í skoðunarvottorðinu, hve margir farþegar megji sitja í framsæti bæði fólks- og vörubifreiðar við hlið bifreiðarstjóra. Samkvæmt þessu ákvæði reglugerðarinnar, sem hefir næga stoð í lögum, nr.